

Antidogma - Légibombázás: a hatalmasok terrorizmusa

2012 október 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

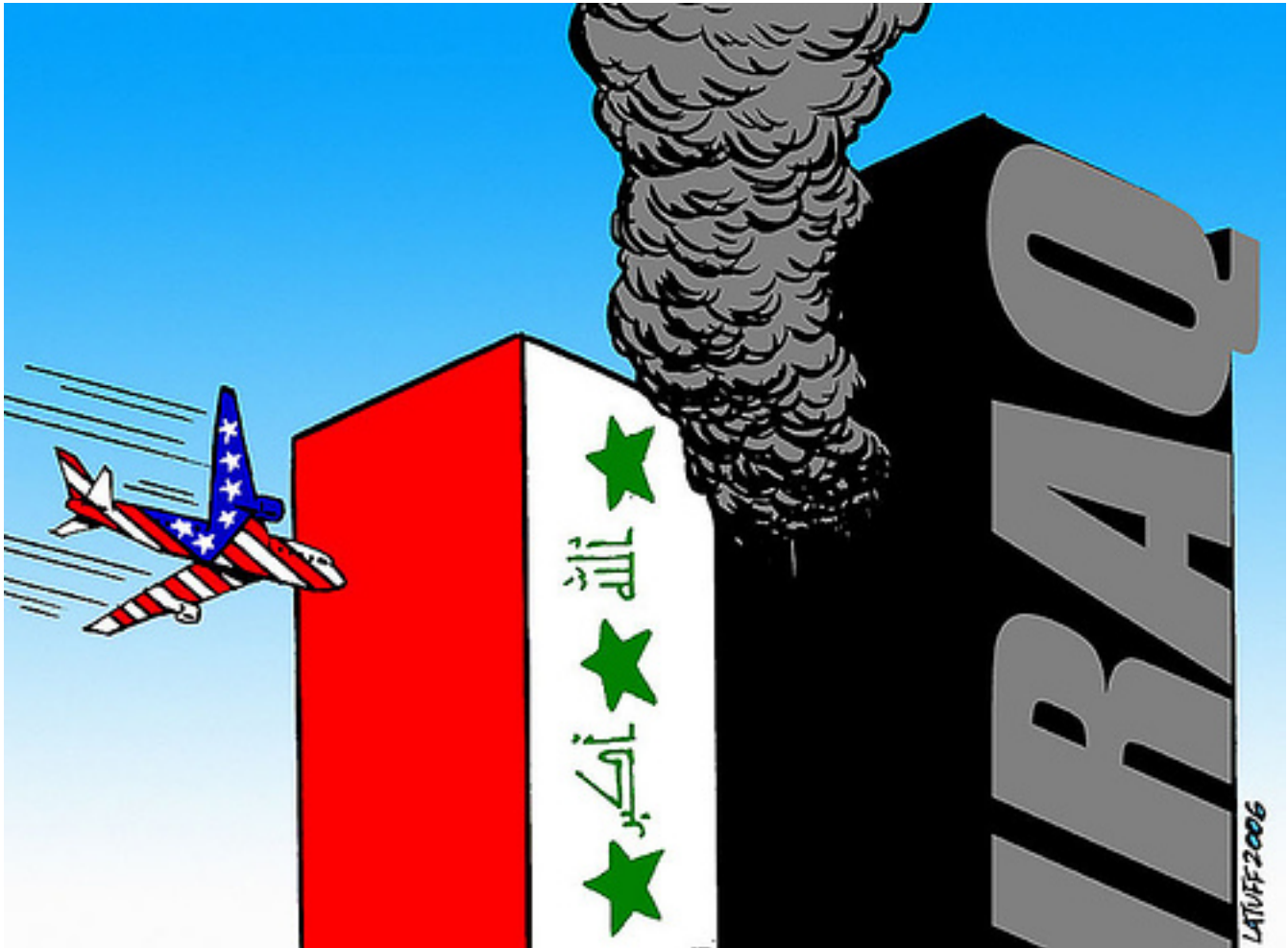
Mérték

A terrorista olyasvalaki, akinek van bombája, de nincs légieroje. Miközben a jelenlegi nemzetközi jog szerint „városok és falvak indokolatlan lerombolása” elévülhetetlen háborús b?ncselekménynek számít,{...}

{...} addig az emberi települések gyakorlatilag büntetlenül bombázhatók repülőgépről, holott a légibombázás nem más, mint állami terrorizmus.

Ez a hatalmasok terrorizmusa, amely több ártatlan áldozatot követelt az utóbbi hat évtizedben, mint a valaha élt összes államellenes terrorista együttvéve.

Douglas Lummis, az egyik neves amerikai nonkonformista politikai gondolkodó szerint „az Egyesült Államokban nem tartanánk alkalmasnak az elnökségre azt az embert, aki valaha bombát dobott egy zsúfolt étterembe, de örömmel elnökké választunk olyan embert, aki valaha repülőgépről dobott le bombákat, amelyek nemcsak éttermeket romboltak le, hanem a nekik helyet adó épületeket és a környékbelieket is”. Valóban, mintha egy sajtószerű amerikai perverzió lenne, hogy magasból bombáznak és távolból rakétákkal lőnek olyan városokat és népeket, amelyek valamiért az amerikai szoldateszka és politikai vezetés célkeresztjébe kerültek.

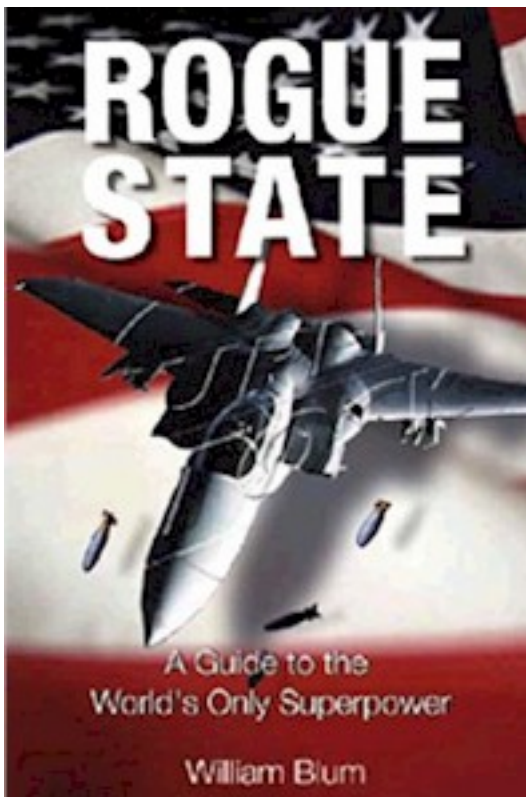
Ez részben azzal a tudatos óhajjal függ össze, hogy ne kockáztassanak amerikai életeket földfelszíni hadszíntereken, részben pedig azzal az inkább tudatalatti vágygal, hogy az áldozatok véres maradványai véletlenül se zavarják meg az amerikai bakák és az otthoni tévénezők hipokrita érzéseit önmagukról, kormányukról és fennhangoztatott „családi értékeikről”. Korszakunk példátlan tudományos-technikai forradalma ellenére igazi haladást az jelentene az emberiség számára, ha véget lehetne vetni az amerikai bombázásoknak és háborúknak, egy kis szerénységre készítve az USA/EU/NATO „szentháromságot”, amely nem ismer el semmiféle felsőbb hatalmat, és azt hiszi, hogy szó szerint joga van a világon mindenhol azt csinálni, amit csak akar, mindenki ellen, ameddig neki tetszik, és ráadásul mindezt „humanitáriusnak” álcázva.

Szinte már közhelynek számít azzal vádolni az USA-t, hogy rendre színes bűrt, harmadik világbeli, főleg muzulmán népeket választ célpontnak, de ne feledjük, hogy a modern idők egyik leghosszabb – folyamatosan 78 napig tartó – amerikai bombatámadása a volt Jugoszlávia fehér, európai és keresztény lakosságát sújtotta. Jól látható tehát, hogy amikor bombázásról van szó, az Egyesült Államok a teljes esélyegyenlőség híve. Számára a célponttá válás egyedüli feltételei: a) akadályt jelenteni az amerikai birodalmi akarat útjában; b) gyakorlatilag védtelenné lenni a bombázásokkal szemben. (Szíria például megfelel az előbbi kritériumnak, az utóbbinak azonban távolról sem, tehát

minden esélye megvan rá, hogy megússza az amerikai bombázást.)

A washingtoni vezetés gondosan megkülönbözteti az amerikai légier? által ledobott robbanószereket a „tömegpusztító fegyverekt?l”, amelyek bevetéséhez szerinte csak a hivatalosan annak nyilvánított ellenségek elég romlottak. Az amerikaiak az atom-, a vegyi és a biológiai típusú fegyvereket tartják tömegpusztítóknak, amelyek hatása nem korlátozható kizárólag katonai célpontokra, szemben az általuk használt „precíziós” cirkáló rakétákkal. Mindez persze igencsak ingatag szemantikai lábakon áll, tekintettel az utóbbi hat évtized amerikai bombázásainak milliós nagyságrend? civil áldozatára.

A náci rezsim ellen (persze csak utólag) szót emel? egyik német papot plagizálva: amikor Koreát, Vietnámot, Laoszt, Kambodzsát, El Salvadort és Nicaraguát bombázták, nem szóltam, mert nem voltam kommunista; amikor Kínát, Guatemalát, Indonéziát, Kubát és Kongót bombázták, nem szóltam, mert nem vettem róla tudomást; amikor Libanont és Grenadát bombázták, nem szóltam, mert nem értettem semmit; amikor Panamát bombázták, nem szóltam, mert nem voltam drogkeresked?; amikor Irakot, Afganisztánt, Pakisztánt, Szomáliát és Jement bombázták, nem szóltam, mert nem voltam terrorista; amikor Jugoszláviát és Líbiát bombázták „humanitárius” okokból, nem szóltam, mert indokoltnak látszott; amikor engem jöttek bombázni, nem maradt senki, aki megvédjen, de nem számít, mert már halott voltam.

Mementőként álljon itt tehát az USA által a második világháború óta bombázott országok listája William Blum *Rogue State: A Guide to the World's Only Superpower* c. könyve alapján: Korea és Kína 1950–53, Guatemala 1954, Indonézia 1958, Kuba 1959–61, Guatemala 1960, Kongó 1964, Laosz 1964–73, Vietnám 1961–73, Kambodzsa 1969–70, Guatemala 1967–69, Grenada 1983, Libanon 1983, 1984, Líbia 1986, El Salvador 1980-as évek, Nicaragua 1980-as évek, Irán 1987, Panama 1989, Irak 1991, Kuvait 1991, Szomália 1993, Bosznia 1994, 1995, Szudán 1998, Afganisztán 1998, Jugoszlávia 1999, Jemen 2002, Irak 1991–2003, 2003–11, Afganisztán 2001–napjainkig, Pakisztán 2002–2003, 2007–napjainkig, Szomália 2007–2008, Jemen 2009, Líbia 2011.

„Bónuszként” pedig Philadelphia, Pennsylvania állam / USA 1985. május 13. Egy rend?rségi helikopter plasztikdinamit bombát dob a MOVE nev? keresztény-karizmatikus néger szekta által elfoglalt épületre, az így keletkezett t?zvészben megsemmisül egy egész háztömb 60 lakása és szörnyethal 11 ember, köztük öt gyermek; Franciaország 1986. április 15. Miután a francia kormány megtiltotta légterének átrepülését a Líbia ellen felvonuló amerikai légier? számára, retorzióként a tripoli francia nagykövetség épületét „véletlenül” találat éri a líbiai f?városot sújtó bombázásban; Kína 1999. május 7. A Jugoszlávia elleni amerikai agresszió során ugyancsak „véletlenül” súlyos bombatámadás éri a Kínai Népköztársaság belgrádi nagykövetségét; 2003 áprilisában Irak lerohanásakor az Iráni Iszlám Köztársaság területére is amerikai rakéták csapódnak be „tévedésb?l”, legalább egy ember halálát

okozva.

Gazdag István - demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló